

Statsregnskab, og jeg antager heller ikke, at det mere end een Gang vil blive den højtærede Finansminister givet at tage Styret efter Ministre som det ærede Medlem Hr. Rode, det ærede Medlem Hr. P. Munch eller Hr. Hassing Jørgensen.

Den finansielle Situation ses der forskelligt paa fra de forskellige Sider, fra Oppositionens Side og fra Regeringspartiernes Side, men det forekommer mig, at naar man lægger Mærke til, at den danske Statsgæld er steget fra 358 til 919 Mill. Kr., at vi i disse Dage har været nødt til med Tilslutning fra alle Sider at vedtage et Statslaan paa 25 Mill. Dollars for at skaffe de nødvendige disponible Penge til Genforeningen, og naar man ser paa, at vore Statsbaner faktisk ikke giver en eneste rød Øre i Rente af de 350 Mill. Kr., der sidder i dem, saa kan man ikke nægte, at den finansielle Situation ser ret mørk ud. Men Danmark er samtidig blevet et større Land, og der er for mig ingen Tvivl om, at hvis det danske Folk selv vil tage fat gennem et dygtigt Arbejde, saa kan vi ogsaa gaa gode økonomiske Kaar i Møde. Vi staa overfor at skulle afvikle en hel Del af Krigsforanstaltningerne ogsaa herhjemme, og medens man plejer at sige, at gjort Gerning staaar ikke til at ændre, maa dette Ord selvfølgelig ikke gælde overfor Krigens mindre heldige Virkninger, men vi maa ændre og afvikle en hel Del af det, vi har været inde i under Verdenskrigen. Det gælder økonomisk, og det gælder ogsaa paa anden Vis. Og her vil jeg gerne sige, at naar der nu tales om, at der kun er to Veje at gaa, og det er vist rigtigt, nemlig at spare og at arbejde, saa maa det ikke blive ved Talemaader om at spare. Jeg er ret overbevist om, at de 70—80 indtegnede Talere, der kommer her op paa denne Talerstol, i højere eller ringere Grad allesammen vil tale om at spare, og saa vil de som Regel i deres Taler komme hver med sit Krav om nye Udgifter. Jeg vil haabe, vi ikke maa nøjes med Talemaader om at spare, og ganske vist ved jeg, at det er maaske en endnu vanskeligere Opgave for en Finansminister at gennemføre Sparsommelighed end at gennemføre nye Skattelove, men jeg tror, at i dette Tilfælde vil det være nødvendigt, at man ikke nøjes med Talemaader, men at man virkelig gør Ordene til Handling, og jeg vil haabe, at det vil lette den højtærede Finansminister Opgaven, at den Vælgerdom, der faldt, sikkert ogsaa var præget af Vælgernes Villie og Ønske om, at der nu i nogen Grad blev udvist Sparsommelighed her i Danmark.

Men jeg tror, at den Vej, vi lettere enes om

at gaa frem ad, er at yde mere Arbejde. Og dér vil jeg gerne have Lov til at pege paa, at det gaar med den Doktrin, som under Verdenskrigen ogsaa her i vort Land er sat i Høj-sædet, nemlig Normalarbejdsdagen, som med saa mange andre, at hver Tid har sit Løsen, og Normalarbejdsdagen har maaske i nogen Grad været et Løsen under Verdenskrigen. Jeg tror, vor Tids Løsen er ikke mindre Arbejde, Normalarbejdsdag, men mere Arbejde, og saa maa det gaa med Doktrinen om Normalarbejdstiden, som det vil, og jeg vil ikke haabe, at man her vil mene, at gjort Gerning staaar ikke til at ændre, thi jeg tror, at her maa der, hvis man skal naa fremad, ske en Ændring. Normalarbejdsdagen er nu indført af Staten — jeg ved ikke, i hvilken Udstrækning, og heller ikke, paa hvad Maade — men jeg vil gerne spørge den højtærede Trafikminister, paa hvad Maade og i hvilken Udstrækning Normalarbejdsdagen er gennemført i vore offentlige Virksomheder. Det forekommer mig, at naar vi skal drøfte det Spørgsmaal og efterhaanden tage Stilling til det, maa vi i nogen Grad være klar over, hvordan Sagen ligger, og maa ogsaa helst vide, hvad det hidtil har kostet den danske Stat at naa saa langt frem i Retning af Normalarbejdsdag, som vi er naaet. Det ærede Medlem Hr. Rode var højt oppe i sit Forsvar for Indførelse af Normalarbejdsdagen, saa højt oppe, at end ikke en vaskeægte Socialdemokrat kunde naa højere i den Retning. Jeg vil med et Par Ord forsøge at drage den højtærede tidligere Indenrigsminister ned paa Jorden igen. Det ærede Medlem Hr. Rode sagde: Tror man, det er muligt overalt i Verden at berøve Arbejderklassen det eneste virkelige betydningsfulde Fremskridt, den har naaet, nemlig en Begrænsning af dens Arbejdstid? Ja, hver Tid har sit Løsen, som jeg sagde før. Normalarbejdstiden har været Løsenet før, men jeg tror ikke, at den er det længere. Men hvilke økonomiske eller sociale Fremskridt har andre Stænder erhvervet sig og kunnet bevare efter Verdenskrigen her i vort Land? Har Landbrugerne erhvervet sig en Indskrænkning af Arbejdstiden? Man vil maaske sige, at det er Storbønderne, der forlanger en lang Arbejdstid af deres Tjenestefolk. Men dertil vil jeg sige, at det gælder ikke blot deres Tjenestefolk, men ogsaa Bønderne selv og deres Sønner. Og ser man hen til de 100 000 Husmandsfamilier, har de saa faaet en kortere Arbejdstid efter Verdenskrigen? Har deres økonomiske Kaar bedret sig saaledes, at de nu kan nøjes med mindre Arbejde end før? Nej, tværtimod. Hvis Hus-